

A kozmosz és az ember

A „természettudományos világnézet” hirdetőinek számára a valóság egyetlen értelmezési kulcsa az egzakt, matematikai módszerekkel leírható s minden esetben ugyanazt az eredményt adó, formál logikai következtetéseken alapuló „bizonyíték”; minden más egyéb eljárást tudománytalannak minősítenek s minden olyan módszert is, amely nem érvényes külön-külön minden emberre. A „természettudományos világnézetűek” számára a személyiség csak mint az emberiség számtalan azonos egyedének egyike létezik, s nem vesznek tudomást az egyedek különbözőségéről. A valóság megközelítésének csak a minden emberre és jelenségre egyazon módon kiterjedő, generális útját ismerik el tudományosnak, valóságnak pedig csakis azt, amely ezzel a módszerrel értelmezhető. Amint olyan jelenségekkel vagy törvényszerűségekkkel találják szemben magukat, mely valóságmegismerési módszerével értelmezhetetlen vagy az egyedek különbözőségének „bizonytalansági tényezője” szerepet játszik bennük, azokat azonnal a parapszichológia kódéba száműzik, esetleg áltudománynak bélyegzik őket, vagy egyszerűen csak nem vesznek róluk tudomást. „Áltudománynak” számít szemükben ezért az asztrológia, bűvészkedésnek a telepátia vagy teleportáció és fantazmagóriának az aura.

Ezek a tudományok vagy fogalmak a természettudomány módszereivel valóban nem értelmezhetők, ám a valóságnak ugyanúgy vetületei, mint a természettudományok. Thorwald Dethlefsen írja A sors mint esély c. könyvében, hogy a horoszkópára a valóság olyan vetülete, amely csak akkor válik „hozzáférhetővé”, ha megtanuljuk azt a nyelvet, amellyel értelmezhetővé válik. Ez a nyelv az asztrológia. A valóságnak természetesen még ezeken kívül is számtalan vetülete létezik, s egyikre sem mondható, hogy értelmezhetetlen, legfeljebb

csak nem ismerjük még azt a viszonyítási rendszert, amelyben a dolgok a helyükre kerülnek, vagy azt a nyelvet, amellyel értelmezhetővé válnak.

Úgy tűnik, a természettudományos megismerés – mivel végső soron csak az anyagi világot ismeri el valóságosként és létezőként – véges, azaz lassan-lassan eljut addig a pontig, ahol megismerési módszerei áthághatatlan korlátokat emelnek elé. A természettudományok fejlődésének jellegzetes paradoxona, hogy mind gyakrabban kényszerül szembesülni olyan jelenségekkel és törvényszerűségekkel, amelyek vizsgálatában és értelmezésében túl kell lépnie saját korlátain. Nem véletlen, hogy a természettudósok közül éppen a „legtermészettudományosabb” tudományág, a fizika képviselői fordulnak legnagyobb számban a transzcendencia felé, s kezdenek hinni valamiféle minden ember fölött álló, „természetfölötti” erőben.

A fizikusok a természettudósok körében mindig is igen előkelő helyet foglaltak el, hiszen anyaggal, számokkal és képletekkel dolgoznak, mintegy szintetizálják az anyagot a matematikával. Kiindulópontjuk mindig az anyag, módszerük pedig az anyag törvényszerűségeinek matematikai képletekkel való leírása. S lám, minél többet tudnak meg az anyagról, annál gyakrabban merül fel bennük kétely az anyag mindenhatóságával és mindenekfölött-valóságával szemben s annál inkább hajlamosak a transzcendencia felé fordulni.

Természetesen nem tartunk még ott, hogy a fizika módszereivel generális igazsággá emelkedjen a „természetfölötti” rendezőelv léte, s egyértelmű bizonyossággá váljon az anyagon túli világ. De egyre több természettudománnyal foglalkozó valódi tudós jut arra az álláspontra, hogy az ember – különösen, mint személyiség – oly bonyolult és mégis oly koherens rendszer, amelynek létrejötte nem lehet pusztán a véletlenek játéka. Még inkább megerősíti ezt az a tény, hogy az ember rendszerként egyszersmind egy nagyobb rendszer –

az univerzum – része is, mintegy „köldökszinórral” kapcsolódik ahhoz, hatásai és törvényei alól pedig nemcsak hogy nem vonhatja ki magát, hanem azok egyenesen feltételei létének.

Ha az embert az univerzum és a természet részeként vizsgáljuk, igen érdekes következtetésekhez juthatunk; olyanokhoz, melyek elgondolkodtató egységbe fonják az anyagi és a „természetfölötti” világot. S ehhez nem is kell mást tenni, mint tudatosítani magunkban azt, amelyet eddig is „tudtunk”, csak soha nem gondoltunk rá.

Az embernek jól ismert fontos kapcsolatainak vannak a külvilággal, szűkebb és tágabb környezetével, mai szóhasználattal élve, a *bioszférával*. Mindennapi életünkben kénytelenek vagyunk igazodni az évszakok, valamint a nappalok és éjszakák váltakozásához, az időjárás változásaihoz, de még ahhoz is, hogy éppen milyen természeti környezetben vagyunk: tengerparton, alföldön vagy hegyek között. (Sőt nem elég pusztán igazodni e jelenségekhez, hanem rájuk kell hangolódni, együtt kell *rezonálnunk* velük.) Ma már azt sem kell bizonygatni, hogy a Hold-fázisok befolyásolják a női hormonrendszert vagy hogy a napfolttevékenység tizenegy éves ciklusában a napkitörések mennyiségi csúcsa és a fertőző betegségek (influenza és agyhártyagyulladás) terjedése statisztikailag kimutathatóan szoros összefüggésben állnak egymással. Az pedig sajnos sokunk által átélt tapasztalat, hogy betegségeink bizonyos évszakokban könnyen kiújulnak vagy a tünetek erősödnek.

Az ember persze nem képes magát függetleníteni a többi embertől sem. Kedélyállapotára, de gondolkodására és tevékenységére is igen erősen hat, hogy milyen emberek társaságában van. Vannak, akiknek társaságát keressük – gyakran ezt úgy fejezzük ki, hogy egy hullámhosszon vagyunk, vagyis „rezonálunk” vele –, másokét pedig egyenesen kerüljük. Néha úgy érezzük, hogy meg sem tudunk szólalni s azt is elfelejtjük, amit biztosan tudtunk, máskor pedig tele vagyunk inspirációval, s felszabadultan szólunk hozzá bármihez.

Miként lehet ez? Mi az, amely ilyen erősen köt bennünket természeti és társadalmi környezetünkhöz, sőt a kozmoszhoz? Mi az, ami arra kényszerít bennünket, hogy keressük a környezetünkkel, társainkkal való egymásra hangolódást, rezonanciát?

Amióta a műszeres mérés technika javult, ismertté váltak szervezetünk azon 'antennái', amelyek a környezeti változásokra való fogékonyságunkat biztosítják. Ezek közül a legismertebb az agy limbikus rendszerében található hippocampus, amely szervezetünknek és az összes emlősnek a bioszférára való folyamatos ráhangolódását (rezonanciáját) biztosítja. Földi életterünknek ugyanis olyan elektromágneses – hullámtermészetű – jellemzői vannak, amelyek alapján a kozmoszban egyedülálló rezgésteret biztosít az itt élő élőlények számára. Ebbe az élettérbe kívülről, a kozmoszból csak bizonyos elektromágneses jelek juthatnak be, melyek nagy része az emberi szervezet számára fontos információt hordoz. Szerencsére az elektromágneses sugárzás számtalan olyan frekvenciatartománya kiszűrődik az ionoszférában és a légkörben, amely ránk veszélyt jelenthet vagy minket károsíthat. Ez persze nem is lehet másképp, hiszen a földi élet ebben az elektromágneses környezetben alakult ki, tehát az élőlények szervezete is a beeresztett és a bioszférában folyamatosan keletkező és jelenlévő elektromágneses térnek a függvényében fejlődött ki. Éppen ezért az élőlények belső biológiai órájuk ritmizálásához a bioszféra elektromágneses jeleit használják fel. Ez azt jelenti, hogy minden élőlény élettani folyamatait a környezet periodikus változásaihoz igazítja, így például az éjszaka és a nappal váltakozásához, a Hold föld körüli mozgásának periodikus ismétlődéséhez, a Föld Nap körüli pályájának éves ritmusához stb. A bioszférán belül további tagolódás figyelhető meg. A geológiai sajátosságoknak megfelelően különböző „vibrációs mikroklímák” – sajátos elektromágneses rezgésterek – jönnek létre; így például a kőzetekben található ásványi anyag kristályszerkezetének és érc tartalmának hatására nagyban módosul, 'feldúsul' az adott terület elektromágneses tere, minek következtében élettanilag is különleges, a szervezet működését serkentő hatások jöhetnek létre.

Az emberi szervezet ezt az ún. elektromosan aktív pontjain keresztül érzékeli. Ezeket a pontokat az archaikus kultúrák régóta használják egészségvédő és önmegvalósító technikáik részeként (ld. például akupunktúra, siatsu, csakrarendszer).

Az elektromosan aktív pontok speciálisan hangolt antennaként is értelmezhetők, melyek segítségével folyamatosan kapcsolatot tartunk belső szerveink és életerünk főbb minőségei között. Ebben a megvilágításban az életerőt úgy lehet értelmezni, mint specifikus hullámot, amelyre minősége szerint csak az arra hangolt antennáinkkal kapcsolódhatunk. Éppen azért van nagy jelentősége a körülöttünk lévő anyagok minőségének és színének, mert azok meghatározzák, hogy mely aktív pontjaink lesznek ingerelve, s melyek nem. Egy-egy szín, forma vagy anyagtípus bizonyos pontjainkat folyamatosan ingerli, másokat pedig egyáltalán nem. Azt mondhatjuk, hogy az emberiség földi „pályafutása” során bizonyos típusú színekhez, formákhoz és anyagminőségekhez – ebből a szempontból van jelentősége a természetnek! – annyira hozzászokott, hogy azok egészséges létének feltételeivé váltak. A mesterséges anyagok tömkelege – a nem természetes ingerek és a természetes ingerek hiánya – ugyanakkor ingerhiányos környezetet jelent a számunkra. Bizonyos antennáink számára nincs adás, nincs elég információ. Nemcsak kedvtelésből kell tehát sokat tartózkodnunk a természetben, hanem azért is, hogy a természetes környezetet jelentő növények, állatok, kőzetek elektromágneses tere biztosíthassa az egészséges élethez a megfelelő információmennyiséget, ingert.

Mindez megfigyelhető a más élőlényekkel való együttélés folyamatában is. Az, hogy az ember társas lény, nem csak azt jelenti, hogy megélhetése érdekében együtt kell működnie másokkal – szüksége van a másik ember, elsősorban szeretteinek kisugárzására. Az ilyenkor létrejövő vibrációs kölcsönhatások, például a csecsemő és édesanyja között, hasonlít a Hold és a Föld vagy a bolygók és a „naptűk” kapcsolatára.

Önállóságunk részleges, mindannyian folyamatos visszaigazolást igényelünk a hozzánk hasonlóktól, legfeljebb ez – az ember önmegvalósítási és önkiteljesítési (csakra)szintjétől függően – bizonyos típusú emberek számára mást-mást jelent.

Ezek a kölcsönhatások azonban a létező kölcsönhatásoknak csak egy részét képviselik. A sugárzásnak nemcsak intenzitása és frekvenciája, hanem periodicitása is van, s ez a jelenség – egyáltalán nem meglepő módon – az univerzum más szintjein is megjelenik. A bioszférán kívüli folyamatok periodikus természete emberemlékezet óta jól ismert (az univerzum különböző egységeinek keringése a magasabb szintű egység körül – Föld, Hold, Nap, Naprendszer, galaxis stb.). Csakhogy hasonlóan periodikusak a szervezetünkben végbemenő anyagcsere-folyamatok is, persze ezek mindegyikének sokkal rövidebb a periódusideje az előbb említetteknél, hiszen más idősíkban zajlanak. A szívverésnek például nagyjából másodperces a ritmusa, a légzés ritmusa ennél hosszabb periódusidejű (frekvenciája alacsonyabb), a hormonműködésnek pedig napi és havi periódusidővel rendelkező változásai (pl. melatoninszint, ösztrogénszint) vannak.

S ezzel mindjárt meg is érkeztünk az ember és a kozmosz kapcsolatából adódó sarkalatos következtetéshez: az univerzum hullámtermészete nemcsak megjelenik, hanem szigorúan annak minőségi jellemzői, törvényei alá van rendelve – mint az univerzum egyik „alrendszere” – az ember és az emberi élet.

E következtetés nem túlságosan régi eredetű, ám máris számtalan bizonyítéka van. A 20. század hetvenes éveiben kezdték e szempontból vizsgálni az emberi szervezetet. A biofizikán belül létrejött a bioinformatika tudományága, mely az emberi szervezet elektromágneses tevékenysége felől közelít a szervezet működéséhez. S mivel az emberi szervezet működését vizsgálja, óhatatlanul kapcsolatba került az orvostudománnyal is. (Az orvostudománynak a biofizikát magába integráló módszerét biorezonancia-terápiának nevezzük.) Bizonyításra került, hogy a szervezetben végbemenő folyamatok – például az anyagcsere-folyamatok –

belső koordinálása elektromágneses „alapon” történik, mégpedig az ún. extrém alacsony intenzitású – vagyis nagyon kis frekvenciájú – hullámok tartományában. Ezt a szintet bioinformatikai szintnek nevezik, mivel a szervezet energetikai – elektromágneses – aktivitása jószerivel nem változik még a legkülönbözőbb élettani folyamatok során sem. Mindennapi példával élve egy rádióadóhoz hasonlíthatjuk szervezetünket, amely rádióadó ugyanannyi energiát használ fel akkor is, ha zenét sugároz, s akkor is, ha éppen egy politikai párt aktivistája agitál benne. Csak az informatikai tartalom más, a sugárzás jellege és minősége nem változik. Természetesen, ha az információra szükségünk van, rezonálunk vele, ha nem, figyelmen kívül hagyjuk.

Az egészséges szervezet elektromágneses tevékenysége rendkívül hatékony, mivel a rá jellemző elektromágneses jelek szintén rendkívül koherensek (rendezett fázisúak), így fázisukban rendezetlen (kevésbé koherens) jelektől zajos térben is „célba érnek”. Hogy megint egy példával éljünk, olyan ez, mint a lézerefény és a szórt fény viszonya. A lézerefény rendkívül koherens, ezért igen nagy távolságba eljut akár erős napfényben is. Tapasztalhatja ezt mindenki, aki apró lézerceruzával nap sütötte falra világít (egy elemlámpa fénye – még a legerősebbé is – azonnal elvész napfényben). A szervezet elektromágneses (koherens) jelei számára tehát egyáltalán nem jelentenek akadályt vagy zavaró tényezőt a bioszféra rendezetlen (inkoherens) jelei. Nagy biztonsággal választja ki azokat a jeleket – rezonál velük –, amelyekre szüksége van.

Ebben a biofizikai megközelítésben a szervezet élettani – adaptációs – folyamatai, valamint a bioszférával folytatott bioinformációs – a csak rá jellemző elektromágneses – tevékenysége a maguk teljességében megvizsgálhatók és nyomon követhetők, ráadásul éppen emiatt egyértelműen holisztikus – az embert teljességéként egyszersmind az univerzum részeként felfogó – módszerről van szó.

A stressz és az alkalmazkodás is új értelmezést nyer a biológiai információkezelés talaján. A biokibernetikai rendszerek működéséhez – ezt ma már tudjuk – a rendszert ritmizáló jelekre van szükség, hasonlóan, amint a legkiválóbb táncsoport tagjainak is szüksége van zenére és az egymásról halláson és látáson keresztül visszakapott jelzésekre ahhoz, hogy táncsoportként egységesen és harmonikusan adhassák elő produkciójukat. Természetesen ez csak akkor valósul meg, ha tánc közben folyamatosan egymásra hangolódnak, rezonálnak egymással. A szervezetet pontosan ugyanilyen „táncsoportnak” foghatjuk föl, amelynek részei egymástól nem elszigetelten tevékenykednek, a közöttük lezajló információcserét azonban nem a látás és a hallás biztosítja, hanem speciális – jellegzetes frekvenciájú és amplitúdójú – elektromágneses jelek.

Érdeemes kissé szemügyre venni biofizikai szempontból az egészség és a betegség fogalmát is. A biofizikai kutatások révén ismertté váltak a sejtek és szövetek anyagcseréjét közvetlenül meghatározó biofizikai – a mindennapos alkalmazkodást biztosító – folyamatok és azok jellemzői. E folyamatok során – mint arra fény derült – szervezetünk minden sejtje, szövete, szerve elektromágneses hullámokat bocsát ki (sugároz), illetve a hozzájuk érkező megfelelő (informatív) elektromágneses hullámok (sugárzás) alapján aktív tevékenységbe kezd. Gyakorlati szempontból még jelentősebb az a tapasztalat, melyet szintén e kutatások alapján nyertek: *minden betegség egyszersmind azt is jelenti, hogy a szervezet valamely része (sejtje, szövete, szerve) nem képes felfogni, illetve kibocsátani a működéséhez szükséges hullámokat, illetve nem képes azokkal rezonálni.* A hullámok kibocsátása, illetve felfogása során zavar keletkezik, melynek következtében a hullámok a szervezet számára értelmezhetetlenné válnak: *biofizikai szempontból ez a betegség.* Ugyanakkor mindez azt is jelenti, hogyha sikerül a szervezetet ismét fogadó-, illetve leadóképessé tenni, akkor visszanyeri működőképességét, vagyis egészséges lesz. Szerencsére az emberi szervezet, miközben hibásan működik – beteg –, nem felejt el végleg a helyes működést; ha megfelelő ösztönzést

kap, ismét a „régí” lesz: fogadni és leadni is tudja a számára fontos elektromágneses hullámokat. A biorezonancia-terápiás készülékek éppen erre az ösztönzésre képesek.

A biorezonanciának a gyógyításba bevonásával új, egyszerűen és fájdalommentesen végezhető diagnosztizáló, gyógyító és egészség-karbantartó módszer vált elérhetővé, melynek külön érdeme, hogy nincsen mellékhatása. A terápia „külső segítség”, meghatározott elektromágneses jeleket sugárzó készülékek révén történik. A készülékek által sugárzott jelekre a szervezet könnyedén, erőlködés nélkül „rááll”, rezonál velük, s egyszersmind újra megtanulja a helyes működést. Azért felbecsülhetetlen értékű gyógyítási módszer, mert mindezt célzottan teszi, vagyis – a szervezet szelektivitására építve – egy-egy meghatározott területet vagy folyamatot vesz célba, s annak számára juttat „életmentő” jeleket. Mindamellet kényelmes is, a „beteg” nem érez semmit, hiszen a készülék a szervezettel bioinformációs szinten kommunikál.

Kiemelkedően jó eredményeket érnek el e módszerrel a mozgásszervi, keringési, emésztőrendszeri betegségek, valamint az allergia területén, melyek ma igen sok embert érintenek. Mind akut, mind krónikus betegségek esetén képes a szervezet önregenerációs folyamatait beindítani, serkenteni és szinten tartani.

A biorezonancia-terápia jellegzetessége, hogy külső segítséget (készülékeket) vesz igénybe az egészség helyreállításához, illetve a betegségek megelőzéséhez. A biofizika és egyáltalán a fizika, valamint a műszaki tudományok fejlődése lehetővé teszi, hogy ezek a készülékek egyre kisebbek s mégis egyre tökéletesebbek legyenek, olyanok, amelyekhez ma már mindenki jelentősebb anyagi befektetés nélkül hozzájuthat s amelyekkel biztosíthatja, hogy szervezete ismét harmóniában legyen a természettel és a kozmosszal.

Lednyiczky Gábor

Szilágyi Ágnes